

TEISINGUMO TEISMO (antroji kolegija) SPRENDIMAS

2006 m. birželio 29 d.*

Byloje C-301/04 P

dėl 2004 m. liepos 14 d. pagal Teisingumo Teismo statuto 56 straipsnį pateikto apeliacinio skundo

Europos Bendrijų Komisija, atstovaujama W. Mölls, W. Wils ir H. Gading, nurodžiusi adresą dokumentams įteikti Liuksemburge,

apeliantė,

dalyvaujant kitoms proceso šalims:

SGL Carbon AG, įsteigtai Vysbadene (Vokietija), atstovaujamai *Rechtsanwalt* M. Klusmann,

ieškovei pirmojoje instancijoje,

* Proceso kalba: vokiečių.

Tokai Carbon Co. Ltd, įsteigta Tokijoje (Japonija),

Nippon Carbon Co. Ltd, įsteigta Tokijoje,

Showa Denko KK, įsteigta Tokijoje,

GrafTech International Ltd, buvusiai *UCAR International Inc*, įsteigta Vilmingtone (Jungtinės Amerikos Valstijos),

SEC Corp., įsteigta Amagasakije (Japonija),

The Carbide/Graphite Group Inc., įsteigta Pitsburge (Jungtinės Amerikos Valstijos),

ieškovėms pirmojoje instancijoje,

TEISINGUMO TEISMAS (antroji kolegija)

kurį sudaro kolegijos pirmininkas C. W. A. Timmermans, teisėjai R. Silva de Lapuerta (pranešėja), P. Kūris, G. Arestis ir J. Klučka,

generalinis advokatas L. A. Geelhoed,
posėdžio sekretorė K. Sztranc, administratorė,

atsižvelgęs į rašytinę proceso dalį ir įvykus 2005 m. rugsėjo 15 d. posėdžiui,

susipažinęs su 2006 m. sausio 19 d. posėdyje pateikta generalinio advokato išvada,

priima šį

Sprendimą

- ¹ Apeliaciniu skundu Europos Bendrijų Komisija prašo panaikinti 2004 m. balandžio 29 d. Europos Bendrijų Pirmosios instancijos teismo sprendimo *Tokai Carbon ir kt. prieš Komisiją* (T-236/01, T-239/01, T-244/01–T-246/01, T-251/01 ir T-252/01, Rink. p. II-1181, toliau – skundžiamas sprendimas) rezoliucinės dalies antrą punktą, kuriuo iki 69 114 000 eurų sumos sumažinta bendrovei *SGL Carbon AG* (toliau – *SGL Carbon*) 2001 m. liepos 18 d. Komisijos sprendimu 2002/271/EB, susijusiu su EB 81 straipsnio ir EEE susitarimo 53 straipsnio taikymo procedūra – Byla COMP/Eè1/36.490 – Grafito elektrodai (OL L 10, 2002, p. 1, toliau – ginčijamas sprendimas) paskirta bauda.

Teisinis pagrindas

Reglamentas Nr. 17

- 2 1962 m. vasario 6 d. Tarybos reglamento Nr. 17 Pirmojo reglamento, įgyvendinančio Sutarties (81) ir (82) straipsnius (OL 13, 1962, p. 204, toliau – Reglamentas Nr. 17), 11 straipsnis numato:

„1. Komisija, vykdydama pareigas, kurios jai pavestos pagal Sutarties (85) straipsnį ir pagal nuostatas, priimtas laikantis Sutarties (83) straipsnio reikalavimų, gali gauti visą reikiamą informaciją iš valstybių narių Vyriausybių ir kompetentingų institucijų, įmonių bei įmonių asociacijų.

2. Siųsdama įmonei arba įmonių asociacijai prašymą dėl informacijos, Komisija kartu išsiunčia prašymo egzempliorių valstybės narės, kurios teritorijoje yra įsisteigusi įmonė arba įmonių asociacija, kompetentingai institucijai.

3. Savo prašyme Komisija nurodo jo teisinį pagrindą, tikslą ir baudas, 15 straipsnio 1 dalies b punkte numatytas už klaidingos informacijos pateikimą.

4. Įmonių savininkai arba jų atstovai ir bendrovės arba įmonės, kaip juridiniai asmenys, arba juridinio asmens teisių neturinčių asociacijų savininkai, asmenys, pagal teisės aktus arba konstituciją įgalioti jiems atstovauti, pateikia reikalaujamą informaciją.

5. Jeigu įmonė arba įmonių asociacija nepateikia reikalaujamos informacijos per Komisijos nustatytą terminą arba pateikia ne visą informaciją, Komisija priima sprendimą, reikalaujantį pateikti informaciją. Sprendime nurodoma, kokios informacijos reikia, nustatomas atitinkamas terminas jai pateikti ir nurodomos 15 straipsnio 1 dalies b punkte ir 16 straipsnio 1 dalies c punkte numatytos baudos bei teisė kreiptis į Teisingumo Teismą dėl sprendimo peržiūrėjimo.

6. Komisija tuo pačiu metu vieną savo sprendimo egzempliorių išsiunčia kompetentingai institucijai valstybėje narėje, kurios teritorijoje yra įsisteigusi įmonės arba įmonių asociacijos centrinė būstinė.“

3 To paties reglamento 15 straipsnyje numatoma:

„1. Komisija gali priimti sprendimą taikyti įmonėms arba įmonių asociacijoms baudas nuo 100 iki 5 000 apskaitos vienetų, jeigu tyčia arba dėl neatsargumo:

<...>

b) atsakydamos į 11 straipsnio 3 arba 5 dalyse nurodytą prašymą jos pateikia neteisingą informaciją <...>

2. Komisija gali priimti sprendimą taikyti įmonėms arba įmonių asociacijoms baudas nuo 1 000 iki 1 000 000 apskaitos vienetų arba didesnes, bet ne didesnes kaip 10 % kiekvienos iš pažeidime dalyvaujančių įmonių praėjusių verslo metų metinės apyvartos, jeigu tyčia arba dėl neatsargumo:

<...>

a) jos pažeidžia Sutarties (81) straipsnio 1 dalį arba (82) straipsnį <...>

<...>

Nustatant baudos dydį, atsižvelgiama į pažeidimo sunkumą ir trukmę.

<...>“

Gairės

- ⁴ Europos Bendrijų Komisijos pranešimo „Baudų, skiriamų pagal Reglamento Nr. 17 15 straipsnio 2 dalį ir EAPB sutarties 65 straipsnio 5 dalį, nustatymo metodo gairės“ (OL C 9, 1998, p. 3, toliau – gairės) preambulėje nustatyta:

„Čia aprašyti principai turėtų užtikrinti Komisijos sprendimų skaidrumą bei nešališkumą įmonių ir Teisingumo Teismo požiūriu, kartu išlaikant atitinkamų

teisės aktų įtvirtintą Komisijos diskreciją nustatyti baudas iki 10% bendrosios įmonės apyvartos. Vis dėlto šia diskrecija turi būti naudojama laikantis nuoseklios ir nediskriminuojančios politikos, suderinamos su baudmės už konkurencijos taisyklių pažeidimus tikslais.

Naujasis baudos dydžio nustatymo metodas bus grindžiamas toliau aprašyta schema, paremta pagrindine baudos suma, kuri gali būti didinama dėl sunkinančių aplinkybių arba mažinama dėl lengvinančių aplinkybių.“

Pranešimas dėl bendradarbiavimo

- 5 Pranešime dėl baudų neskyrimo ar sumažinimo kartelių atvejais (OL C 207, 1996, p. 4, toliau – pranešimas dėl bendradarbiavimo) Komisija apibrėžė sąlygas, kurioms esant įmonėms, bendradarbiaujančioms su Komisija atliekant tyrimą dėl kartelio, gali būti neskiriama arba sumažinama bauda, kuri joms būtų paskirta kitu atveju.

- 6 Remiantis pranešimo dėl bendradarbiavimo A skyriaus 5 dalimi:

„Įmonės bendradarbiavimas su Komisija yra tik vienas iš daugelio kriterijų, į kuriuos Komisija atsižvelgia, nustatydamą baudą <...>.“

Faktinės ginčo aplinkybės ir ginčijamas sprendimas

7 Skundžiamame sprendime Pirmosios instancijos teismas taip išdėstė faktines aplinkybes, kuriomis remiantis buvo pareikštas ieškinys:

„1 Sprendimu 2002/271/EB <...> Komisija konstatavo įvairių įmonių susitarimus ir suderintus veiksmus EB 81 straipsnio 1 dalies ir (1992 m. gegužės 2 d.) Europos ekonominės erdvės susitarimo 53 straipsnio 1 dalies prasme (toliau – EEE susitarimas) grafito elektrodų sektoriuje.

2 Grafito elektrodai iš esmės yra naudojami elektros lanko krosnyse plieno gamybai. Plieno gamybą, naudojant šias krosnis, iš esmės sudaro perdirbimo procesas, kurio metu plieno laužas perdirbamas į naują plieną, skirtingai nei klasikinę plieno gamybą iš geležies rūdos, naudojant deguonies aukštakrosnes. Įprastinėje krosnyje nauji elektrodai yra sugrupuoti į iš trijų elektrodų sudarytas kolonas ir naudojami metalo laužui lydėti. Dėl intensyvaus lydymosi proceso vienas elektrodas sunaudojamas maždaug per aštuonias valandas. Pagaminti vieną elektrodą užima apie du mėnesius. Joks kitas produktas negali pakeisti grafito elektrodų šiame gamybos procese.

3 Grafito elektrodų paklausa yra tiesiogiai susijusi su plieno gamyba elektros lanko krosnyse. Pagrindiniai klientai yra plieno gamintojai, kurių užsakymai sudaro 85 % visų užsakymų. 1998 m. bendra pasaulinė plieno gamyba pasiekė 800 mln. tonų, iš kurių 280 mln. tonų buvo pagaminta elektros lanko krosnyse <...>

<...>

- 5 Devintajame dešimtmetyje technologiniai pagerinimai leido labai sumažinti elektrodų sunaudojimą pagamintai plieno tonai. Šiuo laikotarpiu visa plieno gamybos pramonė patyrė didelių persitvarkymų. Elektrodų paklausos sumažėjimas lėmė pasaulinės elektrodų pramonės persitvarkymą. Buvo uždaryta daug gamyklų.

- 6 2001 m. devyni Vakarų gamintojai aprūpino Europos rinką grafito elektrodais <...>.

- 7 1997 m. birželio 5 d. Komisijos pareigūnai be įspėjimo, taikydami Reglamento Nr. 17 <...> 14 straipsnio 3 dalį vienu metu pradėjo patikrinimą (kai kurių grafito gamintojų) patalpose.

- 8 Tą pačią dieną *Federal Bureau of Investigation* (FBI) pareigūnai Jungtinėse Amerikos Valstijose (toliau – JAV) pradėjo kratas kai kurių gamintojų patalpose. Po šių kratų SGL <...> buvo pradėtas baudžiamasis persekiojimas dėl nusikalstamo kartelio. Visi kaltinamieji prisipažino kalti dėl visų jiems inkriminuojamų kaltinimų ir sutiko mokėti tokias nustatytas baudas: SGL – 135 mln. JAV dolerių (USD) <...>

- 10 JAV SGL <...> pirkėjų grupės vardu buvo pradėti procesai dėl trigubos žalos atlyginimo ir palūkanų (*triple damages*).

- 11 Kanadoje <...> 2000 m. liepos mėn. SGL prisipažino kalta ir sutiko mokėti 12,5 mln. CAD baudą už <...> (Kanados konkurencijos įstatymo) pažeidimą. 1998 m. birželio mėn. Kanados plieno gamintojai SGL pareiškė civilinius ieškinius dėl nusikalstamo kartelio.

- 12 2000 m. sausio 24 d. Komisija apkaltintoms įmonėms išsiuntė pranešimą apie kaltinimus. Administracinė procedūra buvo užbaigta 2001 m. liepos 18 d. priėmus (ginčijamą) sprendimą, kuriuo įmonės ieškovės <...> buvo apkaltintos pasauliniu lygiu nustačiusios kainas bei pasidalijusios nacionalines ir regionines nagrinėjamo produkto rinkas pagal „vietos gamintojo“ principą: <...> SGL <...> (buvo atsakinga už dalį) Europos; <...>

- 13 Pagal tą patį (ginčijamą) sprendimą pagrindiniai kartelio principai buvo šie:
 - grafito elektrodų kainos turėjo būti nustatomos pasauliniu lygiu,

 - sprendimus dėl kiekvienos bendrovės kainų turėjo priimti tik prezidentas ar generaliniai direktoriai,

 - „vietos gamintojas“ turėjo nustatyti rinkos kainą savo „teritorijoje“, o kiti gamintojai turėjo jos „laikytis“,

- ne vietos“ rinkose, tai yra rinkose, kuriose nebuvo nė vieno „vietos“ gamintojo kainos, nustatomos bendru susitarimu

 - „ne vietos“ gamintojai negalėjo agresyviai konkuruoti ir turėjo pasitraukti iš kitiems priklausančių „vietos“ rinkų,

 - gamybos apimtys neturėjo didėti (Japonijos gamintojai turėjo mažinti savo gamybos apimtį),

 - nebuvo galima perduoti jokių technologijų karteliui nepriklausantiems gamintojams.
- 14 (Ginčijamame) sprendime nurodoma, kad minėti pagrindiniai principai buvo nustatyti kartelio susirinkimuose, kurie vyko įvairiais lygiais: „vadovų“ susirinkimai, „darbo“ susirinkimai, Europos gamintojų grupės susirinkimai (be Japonijos įmonių), nacionaliniai ar regioniniai susirinkimai, skirti specialioms rinkoms ir dvišaliams kontaktams tarp įmonių.

<...>

- 16 Remdamasi nustatytomis faktinėmis aplinkybėmis ir (ginčijamame) sprendime pateiktais teisiniais vertinimais, Komisija karteliu apkaltintoms įmonėms nustatė baudas, kurios buvo apskaičiuotos pagal metodą, nurodytą baudų nustatymo remiantis Reglamento Nr. 17 15 straipsnio 2 dalimi ir EAPB Sutarties

65 straipsnio 5 dalimi gairėse bei pranešime dėl baudų neskyrimo ar sumažinimo kartelių bylose <...>.

17 (Ginčijamo) sprendimo rezoliucinės dalies 3 straipsnis nustato tokias baudas:

<...>

SGL: 80,2 milijono eurų;

<...>

18 Rezoliucinės dalies 4 straipsnis įpareigoja atitinkamas įmones sumokėti baudas per tris mėnesius nuo pranešimo apie (ginčijamą) sprendimą gavimo dienos, priešingu atveju skaičiuojant 8,04 % delspinigius.“

Procesas Pirmosios instancijos teisme ir skundžiamas sprendimas

8 *SGL Carbon* ir kitos įmonės, kurioms buvo skirtas ginčijamas sprendimas, Pirmosios instancijos teismui pateikė ieškinį dėl minėto sprendimo panaikinimo.

9 Skundžiamu sprendimu Pirmosios instancijos teismas, be kita ko, nusprendė:

„<...>

2) Byloje T-239/01 *SGL Carbon prieš Komisiją*:

— Nustatyti 69 114 000 eurų baudos, ieškovei paskirtos Sprendimo 2002/271 3 straipsniu, sumą,

— atmesti likusią ieškinio dalį.

<...>“

10 Dėl paskirtų baudų apskaičiavimo skundžiamo sprendimo 401–412 punktuose Pirmosios instancijos teismas nusprendė:

„401 Be to, reikia konstatuoti, kad pagrindinis motyvas, dėl kurio Komisija baudą sumažino tik 30 %, yra išdėstytas (ginčijamo) sprendimo 174 konstatuojamojoje dalyje: Komisijos manymu, įmonė nusipelno baudos sumažinimo tik tada, jei jos bendradarbiavimas yra „savanoriškas“, o ne atsirandantis Komisijai panaudojus savo „įgaliojimus vykdyti tyrimą“; manydama, kad didžioji (SGL) pateiktos informacijos dalis yra SGL atsakymas į Komisijos formalų prašymą

pateikti informaciją, tik ta pareiškime buvusi informacija, kurios buvo pateikta daugiau, nei buvo paprašyta pagal 11 straipsnį, (buvo) laikoma savanorišku informacijos pateikimu pranešimo prasme“. Be to, SGL savo 1999 m. birželio 8 d. Pareiškimą pateikė tik po atsiūsto priminimo, kuriame Komisija pasiūlyo sau teisę priimti formalų sprendimą pagal 11 straipsnio 5 dalį (ginčijamo sprendimo 173 konstatuojamoji dalis). Remdamasi 1989 m. spalio 18 d. Teisingumo Teismo sprendimu *Orkem prieš Komisiją* (374/87, Rink. p. 3283, 27, 28 ir 32–35 punktai), Komisija kaip į lengvinančią aplinkybę neatsižvelgė į informaciją, kurią, jos manymu, SGL bet kuriuo atveju turėjo pateikti, atsakydama į prašymą pateikti informaciją ar sprendimą, kuriuo, grasinant imtis sankcijų, nurodoma perduoti prašomą informaciją.

402 Šiomis aplinkybėmis reikia pažymėti, kad negali būti pripažinta absoliuti teisė neduoti parodymų prieš save, kuria remiasi SGL tvirtindama, jog ji neturėjo atsakyti į jokią prašymą pateikti informaciją. Iš tikrųjų tokios teisės pripažinimas peržengtų tai, kas būtina tam, kad būtų apsaugota įmonių teisė į gynybą, ir sudarytų nepateisinamų kliūčių Komisijai atlikti savo užduotį prižiūrėti konkurencijos taisyklių laikymąsi bendrojoje rinkoje. Teisė neduoti parodymų prieš save gali būti pripažįstama tik tiek, kiek atitinkama įmonė būtų priversta pateikti atsakymus, kuriais ji turėtų pripažinti egzistuojantį pažeidimą, nors tai turėtų nustatyti Komisija (2001 m. vasario 20 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *Mannesmannröhren-Werke prieš Komisiją*, T-112/98, Rink. p. II-729, 66 ir 67 punktai).

403 Siekiant apsaugoti Reglamento Nr. 17 11 straipsnio veiksmingumą, Komisija turi turėti teisę nurodyti įmonėms pateikti visą būtiną informaciją apie faktus, kurie joms gali būti žinomi, ir prirėikus perduoti jai turimus su tuo susijusius dokumentus, net jeigu jais pasinaudojus galima nustatyti konkurenciją pažeidžiančius veiksmus (žr. šio sprendimo 402 punkte minėto sprendimo *Mannesmannröhren-Werke prieš Komisiją* 65 punktą ir minėtą teismų praktiką).

404 Ši Komisijos teisė reikalauti informacijos, įtvirtinta šio sprendimo 401 ir 402 punktuose minėtuose sprendimuose *Orkem prieš Komisiją* ir *Mannesmannröhren-Werke prieš Komisiją*, neprieštarauja nei EŽTK (1950 m. lapkričio 4 d. Romoje pasirašytos Europos Žmogaus teisių ir pagrindinių laisvių apsaugos konvencijos) 6 straipsnio 1 ir 2 daliai (minėto sprendimo *Mannesmannröhren-Werke prieš Komisiją* 75 punktas), nei Europos Žmogaus teisių teismo praktikai.

405 Iš tikrųjų nors Teisingumo Teismas yra nusprendęs (2002 m. spalio 15 d. Sprendimo *Limburgse Vinyl Maatschappij ir kt. prieš Komisiją*, C-238/99 P, C-244/99 P, C-245/99 P, C-247/99 P, C-250/99 P–C-252/99 P ir C-254/99 P, Rink. p. I-8375) 274 punktas), kad priėmus šio sprendimo 401 punkte minėtą sprendimą *Orkem prieš Komisiją* Europos Žmogaus teisių teismo praktika, į kurią turi atsižvelgti Bendrijos teismas, tačiau kadangi priėmus sprendimą *Funke*, 1996 m. gruodžio 17 d. Sprendimą *Saunders prieš Jungtinę Karalystę* (*Recueil des arrêts et décisions*, 1996-VI, p. 2044, 69, 71 ir 76 punktai) ir 2001 m. gegužės 3 d. Sprendimą *J. B. prieš Šveicariją* (*Recueil des arrêts et décisions*, 2001-III, p. 455, 64–71 punktai) Europos Žmogaus teisių teismo praktika vėl pasikeitė, Teisingumo Teismas minėtame sprendime *Limburgse Vinyl Maatschappij ir kt. prieš Komisiją* savo praktikos nepakeitė.

406 Bet kuriuo atveju pareiga atsakyti į Komisijos pateiktus visiškai faktinio pobūdžio klausimus ir patenkinti jos prašymus pateikti jau egzistuojančius dokumentus, negali pažeisti pagrindinio principo, reikalaujančio nepažeisti teisės į gynybą, taip pat teisingo bylos nagrinėjimo principo, kurie konkurencijos teisės srityje užtikrina tokią pačią apsaugą, kurią garantuoja EŽTK 6 straipsnis. Iš tikrųjų niekas netrukdo prašymo pateikti informaciją gavėjui vėliau administracinėje procedūroje arba procese Bendrijos teisme įrodyti, kad jos atsakymuose nurodyti faktai ar perduoti dokumentai turi kitą reikšmę nei tą, kurią mano esant Komisija (šio sprendimo 402 punkte minėto sprendimo *Mannesmannröhren-Werke prieš Komisiją* 77 ir 78 punktai).

407 Galiausia dėl to, kiek SGL pagal minėtą teismo praktiką privalėjo atsakyti į 1999 m. kovo 31 d. Prašymą pateikti informaciją, reikia pripažinti, kad be visiškai faktinio pobūdžio klausimų ir prašymų pateikti jau esančius dokumentus, Komisija paprašė nurodyti, apie ką buvo kalbama ir kaip vyko susirinkimai, kuriuose dalyvavo SGL, taip pat šių susirinkimų rezultatus ir (arba) išvadas, nors buvo aišku, jog Komisija įtarė, kad šių susirinkimų tikslas buvo apriboti konkurenciją. Iš to matyti, kad dėl tokio prašymo SGL buvo priversta prisipažinti apie savo dalyvavimą pažeidžiant Bendrijos konkurencijos taisykles.

408 Tą patį reikia pasakyti apie prašymus, kuriais siekiama gauti šių susirinkimų protokolus, darbo dokumentus bei su jais susijusius parengiamuosius dokumentus bei ranka rašytas pastabas, taip pat su šiais susirinkimais susijusius užrašus bei išvadas, planavimo ir aptarimo dokumentus bei vykdymo projektus, susijusius su kainų padidinimais nuo 1992 iki 1998 metų.

409 SGL neprivalėjo atsakyti į tokio pobūdžio klausimus, nurodytus 1999 m. kovo 31 d. Prašyme pateikti informaciją, o tai, kad ji vis dėlto pateikė informaciją apie tai, turi būti laikoma savanorišku įmonės bendradarbiavimu, galinčiu pateisinti baudos sumažinimą, taikant pranešimą dėl bendradarbiavimo.

410 Šios išvados negali paneigti Komisijos argumentas, pagal kurį nagrinėjama informacija buvo pateikta ne savanoriškai, o atsakant į prašymą pateikti informaciją. Iš tikrųjų pranešimo dėl bendradarbiavimo D skyriaus 2 dalies pirma įtrauka, nereikalaudama savanoriško veiksmo, atlikto vien tik atitinkamos įmonės iniciatyva, paprasčiausiai reikalauja informacijos, kuri padėtų „patvirtinti“ padarytą pažeidimą. Be to, net C skyrius, kuris numato didesnę baudos sumažinimą nei numatytas D skyriuje, leidžia atlyginti už bendradarbiavimą „po to, kai Komisija atliko patikrinimą kartelyje dalyvavusiose įmonėse“. Todėl ta aplinkybe, kad prašymas pateikti informaciją SGL buvo pateiktas pagal

Reglamento Nr. 17 11 straipsnio 1 dalį, negalima remtis sumenkinant įmonės bendradarbiavimo mastą pagal pranešimo apie bendradarbiavimą D skyriaus 2 dalies pirmą įtrauką juolab dar ir dėl to, kad toks prašymas yra mažiau įpareigojantis nei remiantis sprendimu atliktas patikrinimas.

411 Iš to matyti, kad Komisija neatsižvelgė į SGL bendradarbiavimo šiame kontekste svarbą.

412 Dėl Komisijos priekaišto SGL, kad ši jai pateikė neišsamų atsakymą į klausimą, kurias įmonės SGL 1997 m. birželio mėn. informavo apie netrukus įvyksiančius Komisijos patikrinimus, yra aišku, kad 1997 m. liepos 30 d. laiške SGL prisipažino informavusi tik VAW ir kitą įmonę, nenurodydama, jog ji taip pat informavo UCAR. Tačiau pati Komisija pažymėjo, kad SGL įspėjimas padidino pažeidimo sunkumą, leido paskirti baudą, kurios atgrasinantis pobūdis buvo didesnis nei įprastai ir pagrįstai buvo laikomas sunkinančia aplinkybe, nes toks SGL elgesys sukūrė būtinas sąlygas, kad kartelis liktų veiksmingas bei toliau išliktų jo neigiamos pasekmės. Iš to matyti, kad SGL Komisijai neprivalėjo nurodyti, jog ji įspėjo kitas įmones. Iš tikrųjų dėl šios informacijos sankcija, kurią Komisija ketino skirti SGL, galėjo būti didesnė. Todėl Komisija šiuo klausimu taip pat neatsižvelgė į SGL elgesį, kaltindama ją pateikus neišsamų atsakymą.“

Šalių reikalavimai Teisingumo Teisme

11 Komisija Teisingumo Teismo prašo:

— panaikinti skundžiamo sprendimo rezoliucinės dalies 2 punktą,

— priteisti iš *SGL Carbon* bylinėjimosi išlaidas.

12 *SGL Carbon* Teisingumo Teismo prašo:

— atmesti apeliacinį skundą,

— priteisti iš Komisijos bylinėjimosi išlaidas.

Dėl prašymo atnaujinti žodinę proceso dalį

13 Laišku, kurį Teisingumo Teismas gavo 2006 m. vasario 24 d., *SGL Carbon*, remdamasi Teisingumo Teismo procedūros reglamento 61 straipsniu, paprašė atnaujinti žodinę proceso dalį.

14 Grįsdama šį prašymą *SGL Carbon* tvirtina, kad generalinio advokato išvadoje dėl šio apeliacinio skundo nevisuomet teisingai buvo perteiktos šalių nurodytos faktinės aplinkybės ir Pirmosios instancijos teismo išvados. Išvadoje yra argumentų ir prielaidų, kurių šalys iki šiol nebuvo nurodžiusios savo atsiliepimuose ir kurie nebuvo aptariami per posėdį. Taigi ši išvada negali būti pakankamas pasirengimas priimti sprendimą ir todėl išimties tvarka reikėtų sudaryti sąlygas prieš Teisingumo Teismui priimant galutinį sprendimą pateikti papildomų pastabų.

- 15 Šiuo klausimu pakanka priminti, kad Teisingumo Teismo statutą ir Procedūros reglamentas nenumato šalims galimybės pateikti atsiliepiamus į generalinio advokato išvadą (žr. 2000 m. vasario 4 d. Nutarties *Emesa Sugar*, C-17/98, Rink. p. I-665, 2 punktą).
- 16 Dėl *SGL Carbon* nurodytų argumentų reikia priminti, kad Teisingumo Teismas savo iniciatyva, generaliniam advokatui pasiūlius ar šalių prašymu pagal Procedūros reglamento 61 straipsnį gali priimti nutartį dėl žodinės proceso dalies atnaujinimo, jeigu jis mano, kad jam nepakanka informacijos arba kad byla turi būti sprendžiama remiantis šalių nesvarstytu argumentu (žr. 2003 m. lapkričio 13 d. Sprendimo *Schilling ir Fleck-Schilling*, C-209/01, Rink. p. I-13389, 19 punktą ir 2004 m. birželio 17 d. Sprendimo *Recheio – Cash&Carry*, C-30/02, Rink. p. I-6051, 12 punktą).
- 17 Šiuo atveju Teisingumo Teismas mano turintis visą reikalingą informaciją, kad nuspręstų dėl šio apeliacinio skundo.
- 18 Todėl nereikia atnaujinti žodinės proceso dalies.

Dėl apeliacinio skundo

- 19 Komisija nurodo, kad skundžiamo sprendimo 401–412 punktai pažeidžia Bendrijos teisę, būtent Reglamento Nr. 17 15 straipsnį kartu su šio reglamento 11 straipsniu, bei pranešimą dėl bendradarbiavimo. Ji mano, kad Pirmosios instancijos teismas

padarė teisės klaidą, vertindamas *SGL Carbon* atsakymus į Komisijos prašymus pateikti informaciją dėl galimo baudos sumažinimo. Be to, šie skundžiamo sprendimo punktai nepakankamai motyvuoti. Grįsdama savo reikalavimus Komisija padalija savo pagrindą į dvi dalis.

- ²⁰ *SGL Carbon* mano, jog, kaip nurodė Pirmosios instancijos teismas, 1997 m. birželio 30 d. Komisijos prašymas pateikti informaciją bei 1999 m. kovo 31 d. Prašymo pateikti informaciją pirmas–penktas ir septintas klausimai viršijo Komisijos įgaliojimus tyrimų srityje. Iš tikrųjų šie prašymai prieštaravo teisei neduoti parodymų prieš save (*nemo tenetur se ipsum accusare*). Todėl remiantis pranešimu dėl bendradarbiavimo reikėjo sumažinti baudą dar bent 8%. Bet kuriuo atveju Pirmosios instancijos teismo sprendime šiuo klausimu nėra jokios vertinimo klaidos.

Pirmoji dalis: 1999 m. kovo 31 d. Prašymas pateikti informaciją

— Šalių argumentai

- ²¹ Komisija mano, kad skundžiamo sprendimo 408–409 punktuose yra daug teisės klaidų, susijusių su Reglamento Nr. 17 15 straipsnio kartu su šio reglamento 11 straipsniu aiškinimu. Iš tikrųjų ji visada turi teisę prašyti pateikti dokumentus, ir toks prašymas nepažeidžia teisės į gynybą.

- 22 Komisija pabrėžia, kad 1999 m. kovo 31 d. Prašyme pateikti informaciją nurodyti punktai buvo susiję su dokumentų, kuriuos turėjo *SGL Carbon*, „pateikimu“, o ne klausimais, į kuriuos reikėjo pateikti „atsakymą“. Šiomis aplinkybėmis Pirmosios instancijos teismo išvada, kad kai kurios šio prašymo dalys galėjo priversti *SGL* prisipažinti dėl savo dalyvavimo pažeidime, negali būti taikoma prašymams pateikti egzistuojančius dokumentus.
- 23 Komisija tvirtina, kad prašymas pateikti egzistuojančius dokumentus visada suderinamas su teise į gynybą, net jeigu jais pasinaudojus galima nustatyti konkurencijos taisyklėms prieštaraujančius veiksmus, kaip tai aiškiai pažymėjo Pirmosios instancijos teismas skundžiamo sprendimo 403, 406 ir 407 punktuose. Todėl Pirmosios instancijos teismas neatsižvelgė į Teisingumo Teismo praktiką ir prieštaravo savo paties išvadoms.
- 24 Komisijos manymu, Pirmosios instancijos teismas turėjo nustatyti, kuriuos jo kritikuotus prašymo pateikti informaciją punktus *SGL Carbon* visiškai patenkino, pateikdama juose nurodytus dokumentus. Tačiau iš 1999 m. birželio 8 d. šios įmonės pateikto atsakymo matyti, kad šiuo atveju ji šio prašymo nepatenkino. Atvirkščiai, *SGL Carbon* šiame atsakyme nurodė neturinti prašomų dokumentų.
- 25 Komisija iš to daro išvadą, kad dėl su 1999 m. kovo 31 d. Prašymu pateikti informaciją susijusių aplinkybių baudos negalima sumažinti labiau, nei ji jau buvo sumažinta. Iš tikrųjų ji atsižvelgė į tai, kad *SGL Carbon*, nepaisant to, jog nebuvo prašomų dokumentų, stengėsi prisidėti prie faktų išaiškinimo. Vienintelė aplinkybė, į kurią ji neatsižvelgė mažindama baudą, yra *SGL Carbon* atsakymas į formalų prašymą pateikti informaciją. Tačiau ji atsižvelgė į papildomą neprašant pagal Reglamento Nr. 17 11 straipsnį pateiktą informaciją ir paskirtą baudą sumažino 30 %.

- 26 Komisijos manymu, skundžiamo sprendimo 409 punkte Pirmosios instancijos teismas klaidingai manė, kad *SGL Carbon* atsakė į prašymą pateikti informaciją apie šias aplinkybes ir kad Komisija neatsižvelgė į šią pateiktą informaciją.
- 27 Komisija priduria, kad skundžiamas sprendimas taip pat nepakankamai motyvuotas. Iš tikrųjų šio sprendimo 408 ir 409 punktai akivaizdžiai prieštarauja to paties sprendimo 403, 406 ir 407 punktams, kuriuose Pirmosios instancijos teismas atkartojo Teisingumo Teismo praktikoje įtvirtintus kriterijus. Be kita ko, Pirmosios instancijos teismas nenurodė, kaip, atsižvelgiant, pirma, į 1999 m. birželio 8 d. *SGL Carbon* atsakymo formuluotę ir, antra, į ginčijamą sprendimą, jis galėjo padaryti išvadą, jog ši įmonė prisidėjo prie Komisijos tyrimo, o pastaroji į tai neatsižvelgė.
- 28 *SGL Carbon* nurodo, kad visi duomenys, esantys jos 1999 m. birželio 8 d. Memorandume, bei jos atsakymai į 1997 m. birželio 30 d. Prašymą pateikti informaciją turi būti laikomi informacijos pateikimu, atitinkančiu bendradarbiavimą, nes negalima atskirti aiškaus prisipažinimo apie pažeidimą nuo pažeidimą įrodančių faktų ar dokumentų pateikimo.
- 29 *SGL Carbon* nurodo, kad 1999 m. kovo 31 d. Prašymo pateikti informaciją pirmu–penktu klausimu ir septinto klausimo antra įtrauka buvo siekiama ne tik ją priversti prisipažinti dėl pažeidimo, bet taip pat paskatinti jos padarytą pažeidimą įrodančių duomenų perdavimą. Tačiau remiantis Teisingumo Teismo bei Europos Žmogaus teisių teismo praktika ji negali būti verčiama atsakyti į šiuos klausimus. Šiomis aplinkybėmis tai, kad ji savanoriškai perdavė prašomą informaciją ir duomenis, turėtų būti laikoma baudos sumažinimą pateisinančiu informacijos pateikimu.

- 30 Subsidiariai, t. y. tuo atveju, jei Teisingumo Teismas nepripažintų, kad egzistuoja neribotos teisės neduoti parodymų prieš save, *SGL Carbon* teigia, kad Pirmosios instancijos teismo sprendimas neprieštarauja Teisingumo Teismo praktikai šioje srityje. Iš tiesų įmonė negali būti verčiama pateikti atsakymus, kuriais ji prisipažintų apie pažeidimo buvimą, kurį turi įrodyti Komisija. Šios teismo praktikos prasme Pirmosios instancijos teismo sprendimas yra pagrįstas, nes šis teismas, atlikdamas pagrindinėse taisyklėse numatytą įvertinimą, aplinkybe, dėl kurios galima sumažinti baudą, laikė tai, kad *SGL Carbon* į 1999 m. kovo 31 d. Prašymą pateikti informaciją atsakė išsamiau, nei privalėjo.
- 31 *SGL Carbon* daro išvadą, jog jei įmonė, kurios atžvilgiu vykdomas tyrimas, pateikia, nors to neprivalo, akivaizdžius įrodymus apie nagrinėjamą sritį, pagal pranešimą dėl bendradarbiavimo tai yra iniciatyva, kurią taip reikia ir pripažinti, kaip tai teisingai nusprendė Pirmosios instancijos teismas skundžiamo sprendimo 409 punkte. Iš tikrųjų Pirmosios instancijos teismas teisingai pabrėžė, kad vertinant bendradarbiavimą reikia nustatyti materialią pridėtinę vertę, atsiradusią dėl savanoriškų veiksmų.
- 32 Be to, *SGL Carbon* pažymi, kad šiomis aplinkybėmis nėra svarbu, ar buvo ankstesnis prašymas pateikti informaciją. Iš tikrųjų reikia išsiaiškinti, ar svarbios aplinkybės privalėjo būti atskleistos ir kiek. Jei tokios pareigos nebuvo, tai net atsakymas į prašymą pateikti informaciją gali būti savanoriškas veiksmas, į kurį reikia atsižvelgti sprendžiant nagrinėjamą įmonės bendradarbiavimo klausimą.

— Teisingumo Teismo vertinimas

- 33 Dėl pirmosios pagrindo dalies iš esmės kyla klausimas, ar *SGL Carbon* turėjo pateikti visus dokumentus, kuriuos Komisijos nurodė savo 1999 m. kovo 31 d. Prašyme pateikti informaciją, ir ar skundžiamo sprendimo 408 ir 409 punktuose pateiktas Pirmosios instancijos teismo vertinimas šiuo klausimu yra teisingas.

34 Todėl reikia nustatyti, ar *SGL Carbon* pateiktas atsakymas į šį Komisijos prašymą buvo savanoriškas bendradarbiavimas, ar pareigos vykdymas.

35 Dėl minėto prašymo turinio reikia pažymėti, kad Komisija, be kita ko, prašė dokumentų dėl to, apie ką buvo kalbama ir kaip vyko susirinkimai, kuriuose dalyvavo *SGL Carbon*, taip pat rašytinių dokumentų apie šių susirinkimų išvadas arba rezultatus. Šiuos dokumentus Komisija apibūdino kaip kvietimų, darbotvarkių, dalyvių sąrašų, ranka rašytų pastabų, darbo dokumentų, parengiamųjų dokumentų ir dokumentų, kuriais įgyvendinamas kainų padidinimas, kopijas.

36 Skundžiamo sprendimo 408 punkte Pirmosios instancijos teismas dėl įmonės teisės atsisakyti pateikti dokumentus, galinčius įrodyti pažeidimą, nusprendė, kad „tą patį reikia pasakyti apie prašymus, kuriais siekiama gauti šių susirinkimų protokolus, darbo dokumentus bei su jais susijusius parengiamuosius dokumentus bei ranka rašytas pastabas, taip pat su šiais susirinkimais susijusius užrašus bei išvadas, planavimo ir aptarimo dokumentus bei vykdymo projektus, susijusius su kainų padidinimais nuo 1992 iki 1998 metų“.

37 Šiuo klausimu skundžiamo sprendimo 409 punkte Pirmosios instancijos teismas nusprendė, kad *SGL Carbon* „<...> neprivalėjo atsakyti į tokio pobūdžio klausimus“. Todėl, jo nuomone, kadangi Komisija negalėjo priversti pateikti prašomų dokumentų, įmonės atsakymas turėjo būti laikomas „savanorišku bendradarbiavimu“.

38 Šiame Pirmosios instancijos teismo vertinime yra teisės klaidų.

- 39 Pirmiausia reikia priminti, kad pagal Reglamento Nr. 17 11 straipsnio 1 dalį Komisija, vykdydama pareigas šioje srityje, gali gauti visą reikiamą informaciją iš valstybių narių vyriausybių ir kompetentingų institucijų, įmonių bei įmonių asociacijų. Pagal to paties straipsnio 4 dalį reikalaujamą informaciją privalo pateikti įmonių savininkai arba jų atstovai ir bendrovės arba įmonės, kaip juridiniai asmenys, arba juridinio asmens teisių neturinčių asociacijų savininkai, asmenys, pagal teisės aktus arba įstatus įgalioti jiems atstovauti.
- 40 Kalbant apie Komisijos galias pateikti tokius prašymus, reikia pažymėti, jog minėto sprendimo *Orkem prieš Komisiją* 27 punkte Teisingumo Teismas pabrėžė, kad Reglamentas Nr. 17 įmonei, kurios atžvilgiu pagal šį reglamentą taikoma tyrimo priemonė, nesuteikia jokios teisės atsisakyti vykdyti tokią priemonę ir, atvirkščiai, ji privalo aktyviai bendradarbiauti, o tai reiškia, kad Komisijos žinion ji turi pateikti visą su tyrimo dalyku susijusią informaciją.
- 41 Kalbant apie klausimą, ar ši pareiga taip pat taikoma prašymams pateikti informaciją, kuri gali būti panaudota nustatant, jog ją pateikusi įmonė pažeidė konkurencijos taisykles, minėto sprendimo 34 punkte Teisingumo Teismas nusprendė, kad, siekdama apsaugoti Reglamento Nr. 17 11 straipsnio 2 ir 5 dalių veiksmingumą, Komisija turi teisę reikalauti, kad ši įmonė pateiktų visą reikalingą informaciją apie faktus, kuriuos ji galėjo žinoti, ir prireikus jai perduoti turimus su tuo susijusius dokumentus, net jei jais galima pasinaudoti nustatant, kad ši ar kita įmonė atliko konkurencijos taisyklėms prieštaraujančius veiksmus.
- 42 Atvirkščiai, visai kitokia yra situacija, kai iš įmonės, kurios atžvilgiu pradėtas tyrimas, Komisija siekia gauti atsakymus, kuriais remdamasi ji galėtų nustatyti pažeidimą, kurio buvimą turi įrodyti pati Komisija (žr. minėto sprendimo *Orkem prieš Komisiją* 35 punktą).

- 43 Reikia pridurti, kad minėto sprendimo *Limburgse Vinyl Maatschappij ir kt. prieš Komisiją* 274–276 punktuose Teisingumo Teismas pažymėjo, jog priėmus minėtą sprendimą *Orkem prieš Komisiją* Europos Žmogaus teisių teismo praktika, į kurią turi atsižvelgti Bendrijos teismas aiškindamas pagrindines teises, keitėsi. Tačiau Teisingumo Teismas šiuo klausimu nurodė, kad šie pasikeitimai neturėjo įtakos principiniams samprotavimams, įtvirtintiems minėtame sprendime *Orkem prieš Komisiją*.
- 44 Tačiau iš šios teismo praktikos nematyti, kad buvo apribotos Komisijos tyrimo galios kiek tai susiję su įmonės, dėl kurios pradėtas tyrimas, turimų dokumentų pateikimu. Iš to matyti, kad atitinkama įmonė privalo, jei Komisija prašo, pateikti jai šiuos dokumentus, kurie susiję su tyrimo objektu, net jei šiais dokumentais Komisija gali pasinaudoti, kad nustatytų pažeidimą.
- 45 Taip pat reikia pridurti, kad pats Pirmosios instancijos teismas skundžiamo sprendimo 405 punkte aiškiai rėmėsi minėtame sprendime *Orkem prieš Komisiją* išdėstytais principais, taip pat tuo, kad Teisingumo Teismas nepakeitė savo praktikos šioje srityje.
- 46 Tačiau toliau išdėstytuose samprotavimuose Pirmosios instancijos teismas manė, kad 1999 m. kovo 31 d. Komisijos prašymas pateikti informaciją gali priversti *SGL Carbon* pripažinti savo dalyvavimą pažeidžiant Bendrijos konkurencijos taisykles.
- 47 Taigi toks Pirmosios instancijos teismo vertinimas nesilaikė Reglamento Nr. 17 11 straipsnio, kurį išaiškino Teisingumo Teismas, prasmės ir dėl to susilpnino įmonėms, kurių atžvilgiu pradėtas Komisijos tyrimas, taikomą bendradarbiavimo pareigos principą.

- 48 Iš tikrųjų įmonei tenkanti bendradarbiavimo pareiga jai neleidžia atsisakyti vykdyti prašymus pateikti informaciją, remiantis tuo, kad, juos vykdydama, ji būtų priversta liudyti prieš save.
- 49 Be to, kaip teisingai pažymėjo generalinis advokatas savo išvados 67 punkte, nors akivaizdu, kad teisės į gynybą reikia pasyti, atitinkama įmonė administracinėje procedūroje arba procese Bendrijos teismuose dar gali tvirtinti, kad pateikti dokumentai turi kitą reikšmę, nei jiems suteikia Komisija.
- 50 Todėl Pirmosios instancijos teismas padarė teisės klaidą manydamas, kad buvo įvykdytos pranešime dėl bendradarbiavimo nustatytos baudos sumažinimo sąlygos.
- 51 Todėl pirmoji pagrindo dalis yra pagrįsta.

Antroji dalis: 1997 m. birželio 30 d. Prašymas pateikti informaciją

— Šalių argumentai

- 52 Komisija tvirtina, kad skundžiamo sprendimo 412 punkte yra daug teisės klaidų. Iš tikrųjų Pirmosios instancijos teismas Komisijai priskyrė požiūrį, kurio ji nepalaikė, ir neišnagrinėjo jos pastabose pateiktų argumentų, o tai yra motyvacijos trūkumas.

- 53 Komisija tvirtina niekada neteigusi, kad *SGL Carbon* baudą pagal pranešimą dėl bendradarbiavimo sumažino mažiau dėl to, kad ši įmonė nenurodė visų įmonių, kurias ji įspėjo apie netrukus įvyksiančius patikrinimus. Atvirkščiai, Komisija papildomai nesumažino baudos, nes manė, kad *SGL Carbon* pateiktas atsakymas neviršijo bendradarbiavimo pareigos pagal Reglamento Nr. 17 11 straipsnį.
- 54 Komisija mano, kad jos užduotas klausimas neperžengė jos tyrimo galių, todėl ir atsakymas nebuvo platesnis už klausimą pagal Reglamento Nr. 17 11 straipsnį. Todėl nebuvo jokios priežasties sumažinti baudą pagal pranešimą dėl bendradarbiavimo. Be to, tai, kad *SGL Carbon* atsakymas buvo neišsamus ir klaidinantis, buvo papildoma priežastis nesumažinti baudos taikant šį pranešimą.
- 55 Komisijos manymu, Pirmosios instancijos teismas taip pat neatsakė į papildomą argumentą, pagal kurį atsakyme į 1997 m. birželio 30 d. Prašymą pateikti informaciją *SGL Carbon* nenurodė svarbiausių aplinkybių, kurios buvo laikytos sunkinančiomis ir dėl kurių buvo padidinta bauda. Kaip pripažino pats Pirmosios instancijos teismas, baudą galima sumažinti tik dėl veiksmingo prisidėjimo prie Komisijos tyrimo.
- 56 Komisija taip pat pažymi, kad sumažinimas dėl „atleistino informacijos nepateikimo“, jei tokį numatė Pirmosios instancijos teismas, visais atvejais būtų nesuderinamas su Reglamento Nr. 17 15 straipsniu ir su pranešimu dėl bendradarbiavimo. Iš tikrųjų pagal šių nuostatų taikymą reglamentuojančius principus sumažinimas gali būti pateisinamas tik tuo atveju, jei įmonės elgesys leido Komisijai lengviau nustatyti pažeidimą ir galbūt užkirsti jam kelią.

- 57 Komisija tvirtina, kad jei Pirmosios instancijos teismas manė, jog dėl *SGL Carbon* atsakymo, t. y. tai, kad ji įspėjo kitą įmonę apie netrukus įvyksiančius patikrinimus, turėjo būti sumažinta bauda, jis pažeidė Reglamento Nr. 17 15 straipsnį kartu su šio reglamento 11 straipsniu bei pranešimą dėl bendradarbiavimo. Iš tikrųjų Komisija neprivalo sumažinti baudos vien dėl to, kad įmonė patenkino prašymą pateikti informaciją, jei ji laikėsi Teisingumo Teismo praktikoje nustatytų ribų. Būtent taip yra šiuo atveju, kadangi 1997 m. birželio 30 d. Prašymu buvo siekiama gauti informaciją apie faktus, o ne priversti *SGL Carbon* prisipažinti apie pažeidimo buvimą.
- 58 Komisija pripažįsta, jog kitos įmonės įspėjimas nėra EB 81 straipsnio pažeidimo sudedamoji dalis, ir nurodo, kad Pirmosios instancijos teismas pats nusprendė, jog tokie įspėjimai nepažeidžia šios nuostatos. Tačiau Pirmosios instancijos teismas manė, kad nagrinėjama informacija galėjo padidinti sankciją, kurią Komisija ketino skirti *SGL Carbon*. Skundžiamo sprendimo 412 punkte jis nusprendė, kad ši įmonė neprivalėjo informuoti Komisijos, jog ji įspėjo kitas įmones apie netrukus įvyksiančius tikrinimus. Tuo Pirmosios instancijos teismas neatsižvelgė į teismų praktiką šioje srityje.
- 59 Komisijos nuomone, lemiamas klausimas yra tas, ar prašomas atsakymas pats grindžiamas prielaida, jog egzistuoja pažeidimas, ir įmonė vien tik į jį atsakydama užsitrauktų sankciją. Tačiau kito ūkio subjekto įspėjimas apie netrukus įvyksiančius patikrinimus pats savaime nereiškia, kad įmonė bus kaltinama pažeidimo padarymu ar jai bus skiriamos sankcijos. Nieko nekeičia Pirmosios instancijos teismo pabrėžta aplinkybė, kad Komisija laikė šį įspėjimą sunkinančia aplinkybe. Iš tikrųjų kad priėtų tokios išvados, Komisija pirmiausia turėjo pateikti įrodymus apie pažeidimą, o su šiuo įspėjimu susijusi informacija negali atstoti šių įrodymų.

- 60 Be to, Komisija mano, jog tai, kad ji nustatė sunkinančią aplinkybę, neturi įtakos konstatuojant pažeidimo sudėtį, o tik Komisijai naudojantis savo diskrecijos teise nustatant baudą. Be to, nėra reikšminga tai, jog pateikta informacija kaip faktinė aplinkybė galėjo padėti surinkti įrodymus.
- 61 Komisija daro išvadą, jog Pirmosios instancijos teismas padarė teisės klaidą manydamas, kad dėl *SGL Carbon* pateikto atsakymo, kad ji įspėjo kitą įmonę apie netrukus įvyksiančius patikrinimus, buvo galima sumažinti baudą. Toks aiškinimas prieštarauja Reglamento Nr. 17 15 straipsniui kartu su šio reglamento 11 straipsniu ir pranešimui dėl bendradarbiavimo. Be to, šiuo klausimu, kaip ir jau egzistavusių dokumentų klausimu, skundžiamas sprendimas yra prieštaringas. Iš tikrųjų remdamasis Teisingumo Teismo praktika Pirmosios instancijos teismas skundžiamo sprendimo 402–406 punktuose nurodė tinkamus kriterijus, tačiau jų netaikė.
- 62 *SGL Carbon* mano, kad skundžiamo sprendimo 412 punkte Pirmosios instancijos teismas teisingai nusprendė, jog 1997 m. birželio 30 d. Komisijos prašymas pateikti informaciją buvo neteisėtas. Iš tikrųjų *SGL Carbon* savanoriškai pripažino įspėjusi kitas įmones apie netrukus įvyksiančius patikrinimus, ir vertindama bendradarbiavimą Komisija turėjo atsižvelgti į šį pripažinimą.
- 63 Šios įmonės manymu, Komisijos argumentai turi būti atmesti kaip nepriimtini, nes nei ji, nei Pirmosios instancijos teismas nenustatė, jog buvo susitarimas sunaikinti dokumentus. Apeliaciniame procese Komisija negali pateikti naujų faktinių aplinkybių.
- 64 *SGL Carbon* nurodo, kad prašymas pateikti dokumentus neturėjo teisinio pagrindo, nes kitų įmonių įspėjimas nėra konkurenciją pažeidžianti veikla, kurią draudžia EB 81 straipsnis. Iš tikrųjų Reglamento Nr. 17 11 straipsnyje Komisijai suteiktos

teisės neleidžia jai užduoti klausimų apie su šia nuostata nesusijusias faktines aplinkybes. Tačiau, darant prielaidą, kad šie įspėjimai gali būti sunkinančios aplinkybės, prisipažinimas apie juos turi būti laikomas „bendradarbiavimu“.

- 65 *SGL Carbon* manymu, Pirmosios instancijos teismas bet kuriuo atveju teisingai konstatavo, jog ji neprivalėjo atskleisti Komisijai apie tai, kad įspėjo kitas įmones apie netrukus įvyksiančius patikrinimus.

— Teisingumo Teismo vertinimas

- 66 Pirmiausia reikia priminti, kad 1997 m. birželio 30 d. Prašyme pateikti informaciją Komisija paprašė *SGL Carbon* jai nurodyti, be kita ko, grafito elektrodų pramonės įmonių, kurias ji įspėjo apie galimybę, jog jų atžvilgiu Komisija atliks tyrimą, pavadinimus.
- 67 Reikia pažymėti, kad skundžiamo sprendimo 412 punkte Pirmosios instancijos teismas pastebėjo, kad gavusi tokį prašymą ši įmonė neprivalėjo informuoti Komisijos, jog ji įspėjo kitas įmones, ir kad Komisija negalėjo priversti *SGL Carbon* pateikti atsakymą. Tame pačiame punkte Pirmosios instancijos teismas padarė išvadą, kad Komisija neatsižvelgė į *SGL Carbon* elgesį, kaltindama ją pateikus neišsamų atsakymą.
- 68 Siekiant įvertinti šį Pirmosios instancijos teismo argumentą, reikia priminti, jog iš nesenos Teisingumo Teismo praktikos matyti, kad baudos sumažinimas, remiantis pranešimu dėl bendradarbiavimo, gali būti pateisinamas tik tuomet, jei pateikta informacija ir apskritai atitinkamos įmonės elgesys gali būti šiuo atžvilgiu laikomi

tikro jos noro bendradarbiauti įrodymu (žr. 2005 m. birželio 28 d. Sprendimo *Dansk Rørindustri ir kt. prieš Komisiją*, C-189/02 P, C-202/02 P, nuo C-205/02 P iki C-208/02 P ir C-213/02 P, Rink. p. I-5425, 388–403 punktai, ypač 395 punktas).

- 69 Kaip pažymėjo generalinis advokatas savo išvados 78 punkte, nors *SGL Carbon* neprivalėjo atsakyti į Komisijos užduotą klausimą, ji į jį atsakė neišsamiai ir klaidinančiai. Todėl toks *SGL Carbon* elgesys negali būti laikomas atspindinčiu jos norą bendradarbiauti minėto sprendimo *Dansk Rørindustri ir kt. prieš Komisiją* prasme.
- 70 Todėl Pirmosios instancijos teismas padarė teisės klaidą, nusprenddamas, jog *SGL Carbon* savo elgesiu atitiko pranešime dėl bendradarbiavimo numatytas baudos sumažinimo sąlygas. Todėl ir skundžiamo sprendimo 412 punkte yra teisės klaida. Iš to matyti, kad antroji apeliacinio skundo pagrindo dalis yra pagrįsta.

Dėl skundžiamo sprendimo panaikinimo pasekmių

- 71 Pagal Teisingumo Teismo statuto 61 straipsnio pirmąją pastraipą, kai apeliacinis skundas yra pagrįstas, Teisingumo Teismas Pirmosios instancijos teismo sprendimą panaikina. Jis gali pats paskelbti galutinį sprendimą, jei toje bylos stadijoje tai galima daryti, arba grąžinti bylą Pirmosios instancijos teismui.
- 72 Teisingumo Teismas mano, kad šioje byloje yra visos sąlygos, kad jis pats galėtų paskelbti galutinį sprendimą.

- 73 Reikia priminti, kad Pirmosios instancijos teismas papildomai sumažino *SGL Carbon* baudą 10 % pagal pranešimo dėl bendradarbiavimo D skyrių, tačiau vėliau dėl šios įmonės elgesio šį sumažinimą sumažino iki 8 %. Šis 8 % sumažinimas buvo skirtas atlyginti *SGL Carbon* už jos atsakymus į Komisijos klausimą, kuris, buvo manoma, viršijo Komisijos kompetenciją ir kuriuos Pirmosios instancijos teismas kvalifikavo kaip elgesį, patenkantį į pranešimo dėl bendradarbiavimo taikymo sritį.
- 74 Tačiau, kaip teisingai pažymėjo generalinis advokatas savo išvados 69 ir 82 punktuose, Komisija savo užduotuose klausimuose teiravosi tik kiek daugiau informacijos, t. y. susijusios su *SGL Carbon* susirinkimų su kitomis įmonėmis dalyku ir rezultatu, nei būtų galėjusi iš šios įmonės reikalauti.
- 75 Teisingumo Teismas pastebi, kad ši dalis tesudaro penktadalį Komisijos paprašytos informacijos.
- 76 Šiomis aplinkybėmis Teisingumo Teismas mano, kad papildomas bendras sumažinimas 4 % kartu su Komisijos suteiktu 30 % sumažinimu yra pagrįstas.
- 77 Todėl reikia nustatyti 75,7 milijono eurų baudos sumą.

Dėl bylinėjimosi išlaidų

78 Pagal Teisingumo Teismo procedūros reglamento 122 straipsnio 1 dalį, jeigu apeliacinis skundas yra pagrįstas ir pats Teismas priima galutinį sprendimą byloje, išlaidų klausimą sprendžia Teisingumo Teismas. Pagal to paties reglamento 69 straipsnio 2 dalies pirmąją pastraipą, taikomą apeliacinėse bylose pagal šio reglamento 118 straipsnį, pralaimėjusiai šaliai nurodoma padengti bylinėjimosi išlaidas, jei laimėjusi šalis to prašė. Kadangi Komisija prašė priteisti bylinėjimosi išlaidas iš *SGL Carbon*, o šios įmonės apeliacinio skundo pagrindai iš esmės buvo atmesti, bylinėjimosi išlaidas šioje instancijoje privalo padengti *SGL Carbon*.

Remdamasis šiais motyvais, Teisingumo Teismas (antroji kolegija) nusprendžia:

- 1. Panaikinti 2004 m. balandžio 29 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *Tokai Carbon ir kt. prieš Komisiją* (T-236/01, T-239/01, T-244/01–T-246/01, T-251/01 ir T-252/01) rezoliucinės dalies 2 punkto pirmą įtrauką.**
- 2. Baudos, paskirtos bendrovei *SGL Carbon AG* 2001 m. liepos 18 d. Komisijos sprendimo 2002/271/EB, susijusio su EB 81 straipsnio ir EEE susitarimo 53 straipsnio taikymo procedūra – Byla COMP/E-1/36.490 – Grafito elektrodai, 3 straipsniu, sumą nustatyti 75,7 milijono eurų.**
- 3. Priteisti iš *SGL Carbon AG* bylinėjimosi šioje instancijoje išlaidas.**

Parašai.